

d'ençò var la seva mare, que ell era tan petit, amb
una cosa jo em va el.

però la corda trosa
~~Les~~ hanjan ~~estava~~ a la porta del solerrani ~~amb~~ alguns
metres de llarga de ~~la~~ pedia pasturar pel fons, i alhora
el xoplugar-se ~~sota~~ sota. ~~que~~ planejava ~~que~~ seu
costat. En caure la nit les nimunes el feien entrar
al solerrani i hi tanaven. Jo no em morí ~~que~~ seu
costat, hauria volgut que el deixessin dormir en la
meva cambra, en el mes d'estiu, em costava un gran esforç
& separar-me'n, i el primer que feia era elevar-me
era correr a abraçar ~~tesar~~ ~~banyelles~~.

L'estimava tan. No creia tan enamorada que ~~no~~ ~~ningu~~ no
cregué que era Miquel. No em agujo jo quisa (sinó cosa un esser
m'atura pogut conveure que aquell espí ~~era~~ ~~era~~ ~~era~~) -
sabia que hom manejava la seva quisa, després d'anirme i ~~oblidar~~
drenar el que jo te deia com ja comprebia el que em deia ell
ja ~~era~~ ~~era~~ ~~era~~, m'entencom com un fill pot ésser molt per l'amor

mis amants
Ell em deia "Envoro la meva mare", i jo li responia
"me" "La teva mare soc jo" "Vull tornar amb la mare" s'obstina-
nava ell i jo l'estriemprai en els meus braços, li besava el
musell, ^{el fos} esguardava al fons dels ulls "Angellet meu, pren
setet meva, no t'envoris, aquell amb qui seràs tan feliz com
amb ella. No ens separarem mai. ~~que es pot otreuar~~
~~amar més del que jo t'ans~~. No dimes ingravides.

Ell tornava a beure amb mis dolesa com si es sentís ben
consolat de ~~la~~ l'absència de la mare ovelha. ~~que m'imagineva~~
~~s'havia adopat de la mare immensa tendresa, que~~
~~que l'angell conveguera a estimar-me i a gaudir de la bona~~
~~vida que se li procurava;~~ ~~que la bona~~
~~que l'angell immensa tendresa~~

Quan m'esguardava i deixava escapar tot i emetent
agudells blets tan dolços, a mi em feia l'efecte que m'adreçava
parecles d'amor en el seu eleguatre. ~~l'enganyatge~~
~~que j'interpretava~~
~~al meu favor. Però no s'estava ben segura de que l'angell~~
~~em deia com si realment tan sefava com feu ell compre-~~
~~nia el que li deia i~~

N'hi sol instant no m' hauria passat per la imatge.

S'haecio que als de can pensaven en visitar-lo. ~~però ara~~ ^{en} un altre ^{moment} pensaven monstruos i ells no eren monstres sinó per ser siné ~~canes~~ ciutadans, esplèndides i compassives al seu ^{enemic}.

Vaig assabentade me'm saber-ho per interme de les minyes discuties amb l'avis. Si l'havien de robar a la casa o a l'art.

Intimidida per la horribles grogot de ^{que} els canes ^{que} demanava.

- Que voleu robar?

- L'angellet - ~~va~~ contestà tranquil·lament l'avis.

El cor em va botar a la pell. La pell va ~~sentir~~ ^{va sentir} ~~un~~ ^{un} ronronejant de sanglots que anaven a esclatar allí mateix davant dels dos butxins d'aquella. Vaig fugir de l'odiosa meseta, vaig banyar a salts l'escola del jardí; em vaig abraçar a l'angellet i vaig esclatar en una tempesta de sanglots i de llàgrimes.

L'angellet no comprendé res. Em mirava amb el seu esquer

suavíssimament
inconsent sense sospitar el que l'hi preparaven aquelles dues odioses dones,
odioses i odiseonib, ja les estaria ametida la riuera ànima d'
infant esmorzada. Ballia d'indignació.
tullida de Santa

després d'haver-me fet un farc en plorar vaig començar
a creure que ells fan monstruos era mentida. Era ~~mentida~~
terrible. No podia ésser veritat. Recordava
les paraulas de l'ànic però tenia la sensació d'
haver-les dormides o d'haver-les compreses malament.

Vaig abandonar l'àngell, creuades amunt, correu - ~~centa~~, vaig
creuar l'ànic per la cara. Llo vaig trobar amb ambolinsant - ~~escums~~
~~enclavixat als ulls de l'ànic~~
~~Li als mitjans de l'art~~

- L'àngellet és molt boní... - vaig anegar amb ven tremolosa.
- Què diu? pregunta l'ànic Eusebi.
- Que l'àngellet és molt boní - repetí l'ànic Sixte.
- Y que vols dir? - vaia impacir l'òni ^{de c.c.} Eusebi.
L'ànic va deixar les espalles
- Y jo que sé. Que vols dir, nena?
- Que no l'heu de matar). Y cue ^{crijar-la} no veig sentit
(La frase m'ha tornat en fit com un bret)